

Amikor a csodás kenyérszaporításról olvasunk, nem mehetünk el jó lelkiismerettel amellet, hogy a világon kb. 815 millió ember éhez, ami a Föld teljes lakosságának 11%-a. Afrikában minden ötödik ember alultáplált. A számok az elmúlt évek javulása után ismét romló tendenciát mutatnak, amit a kutatók a fegyveres konfliktusok terjedésével magyaráznak. (Forrás: 2017-es ENSZ FAO jelentés.)

Ez az evangéliumi részlet számomra egyértelműen arra mutat rá, hogy Jézus nem volt érzéketlen a nélkülözés, az éhezés problémájára. És nem csupán sajnálta az éhes embereket, hanem feladatának tartotta, hogy segítsen rajtuk. De hogyan? Nem kerített kétszáz dénár ára ennivalót, pedig biztos könnyen talált volna megfelelően gazdag személyeket, akik szívesen megnyitották volna az erszényüket, ha a népszerű tanító erre kéri őket (nem is beszélve az ételosztás PR-értékéről). De ő ilyen tüneti kezeléssel nem vetette függő viszonyba a hallgatóságát. Ehelyett inkább példát mutatott a kenyér megtörésével, az osztózással, ezáltal a probléma igazi, fenntartható megoldását segítette elő.

A szegénység és az éhezés ellen, azt gondolom, alapvetően két lehetőségünk van tenni. Az egyik a minőségi oktatás lehetőségének a biztosítása, különösen lányok számára. A másik részben ennek következménye, részben közvetlenül is szerepünk lehet benne: az erő nem alkalmazás, az el nem vevés kultúrájának terjesztése, a békességteremtés.

Azt hiszem, fontos volna, hogy rendszeresen megvizsgáljuk magunkat mind egyénileg, mind közössé- gileg, hogy hogyan teljesítünk ezekben.

Bajnok Kristóf, Budapest